

[Indenrigsministeren.]

Begrundelse for at ophæve denne Lov at anføre dette: saa vi ogsaa paa dette Omraade kan vende tilbage til normale Tilstande. Ja, er det ikke vidunderligt, naar vi ved, hvilken Tilstand vort Land og alle andre Lande i Øjeblikket befinder sig i, at høre den konservative Ordfører her i Tinget tale om, at man endelig ogsaa paa dette Omraade kan vende tilbage til normale Tilstande!

Naa, jeg skal ikke i Dag gentage alle de gode Argumenter, som kan anføres til Fordel for det foreliggende Lovforslag. Landstingsflertallets Handlemaade i denne Sag viser, at Argumenter intet betyder over for de Kræfter, der har Overtaget i de to Partier. Konservative og Venstre har ikke haft Brug for nogen Betænkningstid i denne Sag. De to Partier stod her i Landstinget — det viser deres Handlemaade — fra først af rede til uden Forhandling at slaa Folketingets Lovforslag ned.

Lad mig da nøjes med at konstatere, hvad det er, der sker ved Landstingets Forkastelse af Lovforslaget i Dag. Der sker det, at Partier, som kun repræsenterer $\frac{2}{5}$ af Landets Befolkning, uden Skrupler nægter at tage det mindste Hensyn til, hvad Repræsentanter for de $\frac{3}{5}$ af Befolkningen har vedtaget. Dernæst rejser jeg det Spørgsmaal: Hvilken Rækkevidde har den Beslutning, som paa dette Grundlag formentlig nu trumfes igennem her i Landstinget? Det kan kort udtrykkes saaledes, at et Beløb af ca. 10 Mill. Kr. aarlig flyttes fra en Del af Hovedstadens Befolkning over til en anden Del, som — det ved alle, ingen kan modsige det — i Forvejen er gunstigere stillet end nogen anden Befolkningsgruppe i Danmark i Henseende til rigelig Betaling for sit Arbejde, gode Renter af sin Kapital. Og dette gennemtvinges i en Tid, hvor store Erhvervsgrupper herhjemme maa kæmpe for deres Eksistens.

Men det er ikke det eneste, der sker ved denne Forkastelse. Naar Landstingets Flertal i Dag har rejst sig og stemt dette Lovforslag ned, kan man regne med, at Ejendommene her i Hovedstadskommunerne er steget i Værdi med ca. 200 Mill. Kr. Fra Dag til Dag vil herefter denne Værdistigning blive indkasseret ved Ejendommenes Omsætning, og i Løbet af nogle faa Aar sidder nye Ejere med Ejendommene til den forøgede Værdi og med tilsvarende højere Prioritetsgæld, alt imedens denne Bys arbejdende Befolkning i al Fremtid

møjsommeligt maa skrabe Penge sammen til ogsaa at bære denne Byrde.

Man spørger sig selv, hvordan det er muligt, at Landstingets Flertal her i Dag vil gaa til at give denne Illustration af sin Samfundsopfattelse over for en kriseramte Befolkning. Hvor er de Konservatives Omsorg for den Middelstand, som Partiet gerne taler om, men som altid glemmes i det Øjeblik, der skal stemmes fra dette Partis Side? Og naar Venstre nu i Dag er med til at forgyldte københavnske Grundejere, tænker Partiet da ikke et Øjeblik paa de Grundejere ude paa Landet, som vilde være lykkelige over halvt saa stor en Forrentning af deres Kapital som den, man nu med et Pennestrog skænker Grundejerne herinde? Tror Venstre, at Huslejstigning i Byerne er Tilpasningspolitik, at det er Vejen til billigere Varer for Landbefolkningen? Jeg kan ikke lade være med at sige til Venstres Repræsentanter her i Tinget, at os, der har til Opgave paa et retsindigt Grundlag at varetage det kriseramte Landbrugs Interesser, kan der overhovedet ikke lægges større Hindringer i Vejen for noget saadant, end naar der som i denne Sag saas Bitterhed i Snesetusinder af Hjem i denne By, en Bitterhed, som opstaar derved, at man i disse københavnske Hjem faar den Følelse, at naar man taler om Bevarelse af Hjemmene, betyder det intet, naar det ikke lige akkurat gælder Hjemmene i et bestemt Erhverv.

Jeg vil tilføje, at jeg har den Tillid til mange af de Venstremænd, jeg kender som Medlemmer af dette Ting, at hvis de virkelig fuldt og helt havde Kendskab til denne Bys Befolkning, saa de forstod, hvor daarlig en Gerning der i Dag øves ved Forkastelsen af dette Lovforslag, saa vilde de ikke være deres Ordfører følgagtige i de bykapitalistiske Interesser, han er Repræsentant for. Naar de alligevel er det, forklarer jeg mig det saaledes, at mange af Repræsentanterne i Venstres Gruppe ligesom ikke gør sig den Ulejlighed at tænke sig ind i den Tankegang, som findes i de andre Befolkningslag, der her er Tale om, i arbejdsløse Hjem, i Arbejderhjem, i Middelstandshjem, der kæmper haardt i denne Tid for at holde sig oven Vand. Man vil, om jeg saa maa sige, ikke gøre sig den aandelige Ulejlighed at tænke sig ind i disse Menneskers Tankegang. Gjorde man det, føler jeg mig overbevist om, at Venstrepartiet i Dag vilde have staaet paa samme Standpunkt i denne Sag, som jeg gør.

Jeg kan sige i Sandhed, at den Afstemning, vi nu staaer over for, vil ikke lige straks